

Børnefodbold i en KRIGSZONE

Tidligere talenttræner i AB Henning Kurland rapporterer fra et af brændpunkterne i Mellemøsten, hvor han bl.a. traf en dansk bosat iraker, der har opbygget en fodboldskole i Bagdad og oplevede en stor triumf for tidligere U/21-landstræner Jan Poulsen

Amman, 9. november 2006

Jeg befinder mig i det jordanske fodboldforbunds (JFA) imponerende hovedkvarter i Ammans centrum. De sidste forberedelser er på plads. Nu er jeg klar til at gennemføre en workshop for 30 fodboldtrænere fra Jordan, Syrien, Libanon og Irak.

Emnet er forældreinddragelse i børnefodbold. Det er noget helt nyt for deltagerne, så jeg er meget spændt på, hvordan det vil blive modtaget. Jeg tager en lille pause, og tænker mig foran fladskærmen sammen med hele personalet. Vi følger med i en nervepirrende kvartfinale mellem Jordans U/20-landshold og Kina, sendt direkte fra Indien. Vinderen kvalificerer sig til VM-slutrunden i Canada næste år, og for Jordans vedkommende vil det være første gang nogensinde.

Jeg når lige at få et glimt af Jordans træner, Jan Poulsen, der roligt og fattet går rundt og lykønsker sine ellevilde spillere og ledere, inden udsendelsen afbrydes. Vild jubel. Den sidste slurk te med masser af sukker, skyldes ned. Jeg er virkelig stolt på Jan Poulsens vegne og mindes, da vi for mange år siden spillede over for hinanden i en 1. divisionskamp – han som angriber for Frem og jeg som back for AB (en kamp, jeg mener, vi vandt).

Jan Poulsen er identisk med den tidligere assistenttræner for det danske landshold i de gyldne dage under EM i 1992, senere ansvarlig for U/21-landsholdet og siden landstræner i Singapore. Tidligere på året overtog han jobbet som U/20-landstræner i Jordan.

Lidt senere mødes jeg med min kollega Anders Ronild, som er mellemstokkoordinatør for Cross Cultures Project Association (CCPA).

»Jan Poulsen arbejdede for CCPA som uddannelseskonsulent, inden han tiltrådte trænerjobbet for Jor-

dan, hvor han nu forsøger at få gang i talentudviklingen, og man må sige, at han er kommet flyvende fra start. Det er virkelig et flot resultat, Jan har opnået med U/20-landsholdet, og han er selvfølgelig en meget populær mand i Jordan lige nu,« pointerer Anders Ronild, mens han forgæves forsøger at fange Jan Poulsen på telefonen for at lykønske ham.

Trænerseminaret i Amman er et videreuddannelsesseminar arrangeret af den danske organisation CCPA, der står bag fodboldskoler i konfliktområder på Balkan (ex-Jugoslavien), Kaukasus – og altså også i Mellemøsten.

Programmet i Mellemøsten består i år af 20 endagsfestivaler for over 200 børn ad gangen i Jordan og Syrien, mens programmet i Libanon er skruet lidt anderledes sammen. Her uddanner Cross Cultures trænere og såkaldte Street Masters, der organiserer Street Sport på gadeplan for børn, der ellers ikke har mulighed for at spille fodbold. Således er der på ugebasis flere tusinde børn i sving på gader og stræder, og hvor man ellers kan komme til at spille og lege. Programmet handler ikke kun om fodbold. Det handler også om at give børnene et pusterum, hvor de kan udfolde sig og, for en stund, glemme alt om krig og ufred.

Da der ikke er tradition for organiseret børnefodbold i disse lande, og fodboldklubberne kun er interesseret i de mest talentfulde spillere, er dette en mulighed for alle børn uanset køn, evner, etnisk baggrund, social status, handicap, o.s.v. at deltage.

Amman, 10. november

Det er fredag lidt over middagstid. Efter et par timers træningsøvelser på JFA's fodboldbaner har nogle af deltagerne fået fri for til at gå i moskeen til fredagsbøn, så seminaret har *time out*, og imens er en improviseret kamp mellem de tilbageblevne trænere og instruktører i fuld gang. Der går til vaflerne i et hæsbæsende tempo. Jeg vælger at luske rundt og spille bolden hurtigt videre, for at undgå at blive »flæsket«.

Efter kampen indtager et udvalgt juniorhold banen. Træningen indledes med et kamprøb, og spillerne står i lige rækker og lytter til træneren. En brysk karl, som råber sine kommandoer ud over de stakkels spillere, der lystre hans mindste vink: Ned på maven! Armstrækninger! Mavebøjninger! 1..2..3..4...5...

Og stakkels de, der ikke kan følge med i tempoet,

for træneren er udstyret med en kæp, som han ikke tøver med at svinge over de formastelige. Uha, uha, det er chokerende at være vidne til.

Lidt senere sidder Anders Ronild uroligt i sofaen i lobbyen på hotel Region i Jordans hovedstad, da samtalen afbrydes af mobiltelefonens spøjse ringetone, og nye aftaler diskuteres og cleareres med samarbejdspartnere i det jordanske fodboldforbund (JFA).

»Dette projekt er vigtigere nu end nogensinde. Vi kæmper virkelig for at få det til at lykkes – ikke alene her i Jordan, men også i Syrien og Libanon på trods af den svære politiske situation. Dette er et opfølgende fodboldtrænerseminar for 30 trænere fra de tre lande, men vi har også inviteret fem trænere fra Irak til at deltage, og det var et rent held, at de nåede frem, da lufthavnen i Bagdad ellers var lukket, men det lykkedes dem alligevel at slippe ud med et af de få fly, der fik starttilladelse,« når Anders Ronild lige at forklare inden han skal til et kort møde med en repræsentant fra den libanesiske delegation, Ibrahim.

Lidt senere vender Ronild tilbage: »Jeg bliver nødt til at fortælle en fantastisk historie,« fortsætter Ronild energisk, mens han vinker én af deltagerne hen til bordet.

Manden er iraker, hedder Falah Alaibi Ashoor, er 51 år og er politisk flygtning fra Irak, hvor han var soldat i 10 år under Saddam Husseins diktatur. Han kom til Danmark i 1990, bor i Århus, er gift og har tre små børn, og inden Ronild når at sige mere, er Falah i gang med sin fortælling:

»Sammen med min bror, som bor i Bagdad, lavede vi sidste år en lille fodboldbane på en gammel losseplads. Først ryddede vi området med vores bare hænder for skrald og sten, og derefter såede vi græs og satte hegn omkring, så børnene nu har et sted at spille i stedet for at gå rundt og lave dumme ting. Banen har jeg selv bekostet, men vi har fået hjælp fra CCPA med uddannelse og udstyr, og jeg har også indsamlet brugt træningstøj hos træner- og dommerkolleger, men også DGI og klubber i Århus har hjulpet,« fortæller Falah stolt og fortsætter:

»Jeg gør det for børnenes skyld! Som invalidepensio-

nist med krigstraumer er det ikke let at finde et arbejde i Danmark, men som tidligere fodboldspiller på det irakiske U/18-landshold og rekordholder i spydkast, har jeg kærligheden til sport i behold.

Jeg har lært meget af det danske samfund og specielt om, hvordan man organiserer fodbold. Jeg har været træner på DBU's sommerfodboldskoler i 10 år, er fodbolddommer, går rundt i weekenden som »Natteravn« i det århusianske natteliv, har arbejdet som frivillig i en fritidsklub, har hjulpet til med at skaffe frivillige trænere til IHF's ungdomsafdeling, er formand og træner i en irakisk forening, dedikeret lystfisker m.m...«

»Jeg gør det for børnenes skyld,« gentager han nærmest undskyldende, »men i starten var der ingen, der forstod, hvad vi havde gang i. Det er ikke hver dag i Bagdad, at nogen gør noget gratis for andre af egen fri vilje. Først var der 12 børn, men det varede ikke længe, før over 70 børn kom og spillede på alle tider af døgnet. En dag kom én af min fars venner, der er advokat, forbi. Han rystede på hovedet, da han så os rydde området for sten med vores bare hænder, men da han fik forklaret

Falah Alaibi Ashoor, 51-årig politisk flygtning, med bopæl i Århus, har ydet et stort bidrag for at skaffe bedre fodboldmæssige forhold i Mellemøsten.

En losseplads bliver til en fodboldbane.

Fodbold er mere end fodbold. Det handler også om at opføre sig ordentligt – at tale pænt til hinanden, at respektere hinanden og at have det sjovt sammen med sine kammerater. Det er min drøm, at disse skoler bliver udbredt til hele Irak. Det er dét børnene har behov for i stedet for krig og ufred!«

Sahab, 11. november

Seminaret i Jordan slutter med en workshop i en mindre by, Sahab, en halv times kørsel uden for Amman. Her er 20 forældre, mænd og kvinder, sat stævne for at diskutere forældrenes rolle i en fodboldklub. Det er ikke hverdagskost på disse kanter.

FAKTA

Cross Cultures er en uafhængig humanitær organisation. Formålet med organisationens aktiviteter er at bringe børn og voksne sammen i tidligere krigsramte områder for at etablere netværk og konstruktive kontakter på tværs af kulturelle, etniske og religiøse grænser. Hovedaktiviteten er Open Fun Football Schools, der i 2006 havde omkring 24.000 piger og drenge på fem-dages fodboldskoler fordelt på 13 lande, 271 kommuner og 511 fodboldklubber. Fodboldskolerne blev organiseret af ca. 2.500 lokale frivillige ledere og trænere, som Cross Cultures har uddannet til formålet. Lægger man dertil de mange frivillige trænerassistenter, klub-officials samt børnenes forældre kommunikerede Cross Cultures gennem fodboldskolerne med flere end 100.000 personer i 2006. Cross Cultures er støttet af udenrigsministerierne i de nordiske lande samt UEFA. Hjemmeside: www.ccpa.dk

Kursisterne har på forhånd forberedt nogle spørgsmål til forældrene, og da jeg får dem oversat til engelsk, undrer jeg mig over ét af spørgsmålene: Kan en kvinde være træner alene?

Jeg har lyst til at blande mig i diskussionen og fremføre mit syn på ligestilling mellem kønnene, men ræsonerer, at det er bedre at holde lav profil og erkende at jeg lige nu befinder mig i en helt anden kultur, hvor kønsopdelingen er meget udtalt og i øjeblikket, og bare dét, at der er en diskussion om kontroversielle emner er et fremskridt.

Efter mødet kan forældrene næsten ikke udtrykke deres begejstring. De er aldrig før blevet spurgt om deres mening eller har været inddraget i klubarbejdet.

»Vi vil gøre alt for at fortsætte dette initiativ,« som en mor udtrykte det.

I morgen rykker vi sammen med to instruktører fra Bosnien og Makedonien videre til Beirut for at uddanne nogle lokale instruktører til Street Sport, for selvom situationen er spændt i hele regionen, specielt i det borgerkrigsruede Libanon, forsøger vi at gennemføre vores aktiviteter. Desværre er fremtidsudsigterne ikke de bedste. Fortsat økonomiske støtte fra det danske udenrigsministerium er ikke afklaret, og jeg er bange for, at projektet uden de nødvendige resurser vil ophøre til foråret,« slutter Anders Ronild inden de sidste brikker for turen til Beirut falder på plads.

Efterskrift: En uge efter dette blev Libanons indenrigsminister, den 34-årige Pierre Gemayel, skudt i et attentat i Beirut. Ministeren var kristen og tilhørte den antisyriske fløj hos landets regeringspolitikere.

Snapshot af drengene fra Jordan. Der er det at spille fodbold ingen selvfølge.